

z podnětu zamýšleného vyrovnání nebo za soudního vyrovnacího řízení o jmění žalované, či až po jeho skončení. Došlo-li k takovéto úmluvě, na jejímž základě byla vydána směnka, za vyrovnacího řízení anebo již dříve z jeho podnětu a v souvislosti se zamýšleným vyrovnáním, šlo by o poskytnutí nedovolené výhody jednomu věřiteli a směnka by byla neplatná, třeba že se její vydání stalo až po skončeném vyrovnání, poněvadž podkladem jejím by byla nicotná úmluva § 47 býv. vyr. ř. (srovnej rozh. čís. 3358, 4805, 7341, 6947 sb. n. s.). Nižší soudy, vycházejíce z mylného právního názoru, že rozhoduje jen doba, kdy směnka byla vydána, nikoli doba, kdy se stala úmluva, podle které byla směnka vydána, v tom směru se nezabývaly věcí a neučinily potřebná skutková zjištění o této, pro posouzení věci rozhodné okolnosti, pročež bylo jejich rozsudky zrušiti a věc vrátiti soudu první stolice k dalšímu řízení a novému rozhodnutí (§§ 510, 513, 496 čís. 3 c. ř. s.).

Čís. 12813.

Předpisu § 45 j. n. jest použiti, jde-li o to, zda jest věcně příslušným dovolaný krajský soud či okresní soud, pro jehož obvod nebyl zřízen pracovní soud ani oddělení okresního soudu pro pracovní spory.

Přehlédl-li rekursní soud (vrchní soud) předpis § 45 j. n. a odepřel-li krajskému soudu jeho věcnou příslušnost, změniv jeho usnesení, jest dovolací rekurs přípustný a jest z jeho podnětu napadené usnesení zrušiti a odmítnouti rekurs jako nepřípustný.

(Rozh. ze dne 16. září 1933, R I 502/33.)

Žalobu o zaplacení 8.500 Kč zadala zaměstnankyně proti zaměstnavatelům, bydlícím v obvodu okresního soudu v Lanškrouně, na krajském soudě v Chrudimi. Námitku místní a věcné nepříslušnosti s o u d p r v é s t o l i c e zamítl. R e k u r s n í s o u d vyhověl námitce věcné nepříslušnosti a žalobu odmítl.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a odmítl rekurs žalovaných proti usnesení krajského soudu v Chrudimi.

D ů v o d y:

Žalovaní mají obecný soud u okresního soudu v Lanškrouně. Pro tento soudní okres nebyl zřízen pracovní soud ani oddělení okresního soudu pro spory pracovní (vládní nařízení z 1. prosince 1931 č. 180 sb. z. a n.). Ku projednání sporu, o kterýž jde, není tedy příslušný pracovní soud, jak napadené usnesení mylně za to má, nýbrž po případě okresní soud (§§ 42 a 3 zák. ze dne 4. července 1931 č. 131 sb. z. a n.) a jde proto v souzeném případě jen o rozluštění otázky, je-li opodstatněna věcná příslušnost dovolaného k r a j s k é h o s o u d u či o k r e s n í h o soudu. Jelikož krajský soud v Chrudimi, u kteréhož žaloba byla podána, nevyhověl námitce místní a věcné nepříslušnosti, se za pří-

slušna prohlásil, nebyl podle prvního odstavce § 45 j. n. rekurs proti tomuto usnesení dovolen, a měl býti z úřední moci odmítnut soudem první stolice (§ 523 c. ř. s.) a nestalo-li se tak, rekursním soudem (§ 526 odst. 2 c. ř. s.), ježto usnesení prvního soudu bylo neodporovatelným a stalo se pravoplatným. Protože však rekursní soud, přehlédnuv předpis § 45 j. n., rozhodl o rekursu ve věci a odepřel krajskému soudu jeho věcnou příslušnost, změnil jeho usnesení, jest dovolací rekurs přípustný a bylo z jeho podnětu napadené usnesení zrušiti a rekurs jako nepřipustný odmítnouti, neboť k pravomoci rozhodnutí jest přihlížeti z moci úřadu (§ 240 třetí odstavec c. ř. s.).

Čís. 12814.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Má-li podnikatel zapsanou ochrannou známku, nelze spatřovati nic závadného v tom, že na ni upozorňuje spotřebitele.

(Rozh. ze dne 16. září 1933, R I 636/33.)

Marie T-ová, majitelka firmy E. T-a vdova, optické zboží v U., domáhala se na Rudolfu Pietschovi, optiku v U., by byl žalovaný uznán povinným zdržeti se označení »Piopbrillen« pro brýle, jež prodává a jichž součásti pocházejí od různých výrobců, zdržeti se rozšiřování udání, že brýle jen u něho jsou k dostání a že značka »Piopbrillen« jest zákonem chráněna a zdržeti se rozšiřování a uveřejnění tvrzení, že ještě žádný kupec brýlí »Piop« neuplatnil své právo ze záruky. P r o c e s n í soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, řízení doplnil a znovu rozhodl. D ů v o d y: Žaloba založena jest, jak z jejích údajů nade vši pochybnost plyne, i když výslovně příslušné právní ustanovení není citováno, na § 2 zák. proti nek. soutěži a spatřuje nekalou reklamu žalovaného v tom, že veřejně činí a rozšiřuje o svém podniku údaje způsobilé oklamati a zjednati tím jeho podniku na úkor jiných soutěžitelů přednost při soutěži, a to údaje toho obsahu, že brýle ve svém závodě prodávané označuje jako »Piop-brýle«, ačkoli jsou to brýle z cizích výrobků i od jiných optiků stejným způsobem sestavované a že tím, jakož i tvrzením, že jsou takové brýle jen u něho k dostání a že jsou vzorkově chráněny, uvádí kupitele v omyl. Soud první stolice je toho názoru, že o nekalou reklamu a o jednání přičinící se dobrým mravům soutěže nejde, poněvadž žalovaný značku »Piop-Brillen« má skutečně chráněnu a touto jeho značkou chráněné brýle opravdu jen u něho jsou k dostání, a poněvadž je též oprávněn brýle, které, třebaže z cizích součástek, sestavuje, jako zvláštní svůj výrobek vlastní značkou opatřovati a prodávati, když brýle ty jeho odbornou prací jsou v každém jednotlivém případě potřebám kupitele individuálně přizpůsobovány a jeví se tak zvláštním jeho produktem. Soud odvolací souhlasil by s tímto názorem, kdyby byl skutkově dostatečně podložen. Lze zajisté připustiti, že i ten, kdo pracuje se součástkami